

den følge med Waadet. Det er, som sagt, en ubetydelig Ting, men jeg troer ikke, at det vil gaae an; det er jo kun et Stykke Papir, og naar Fiskeren bestandig skal have det hos sig, er han let udsat for at faae det ødelagt, saa jeg vilde ansee det for bedre, om det blev ham paalagt at deponere det enten hos Sognekogden eller andet sikkert Sted. — Naar den ærede Rigsdagsmand fra Ribe har udhævet, at Pulsvaadsfiskeriet var saa ødelæggende, saa forfærdelig skadeligt, at der maaskee kunde være Grund til ganske at affkaffe det, saa maa jeg paa det Bestemteste modsige dette. Efter min Erfaring — jeg har i over 40 Aar kjendt Limfjordsfiskeriet, saa at jeg, skjøndt jeg ikke selv har været Fisker, dog maa have noget Kjendskab dertil — er der hidtil brugt Waad langt ud over den lovlige Tid og ud over den Grænse, som nu er opstillet i Forslaget, og dog er Fiskeriet ikke derved blevet ødelagt. Men der er en anden Green af Fiskeriet, som jeg troer at burde henlede Opmærksomheden paa, saalænge vi ikke have en almindelig Lovgivning i denne Henseende; det er den saakaldte „Malestangen“; det er det farligste Fiskeri, som kan finde Sted; det drives ved Hjælp af en lang Stang, ved hvis Ende er besættet et gaffelformigt Jern, og ødelægger aldeles Malehynglen, formedelst sin Sangform, og jeg har troet særligt at burde henlede Opmærksomheden derpaa, da man, hvis det vedbliver som hidtil, vil være udsat for, at hele Malefiskeriet gaaer tilgrunde.

N. P. Hansen: Efter den Smule Kjendskab, jeg har til den foreliggende Sag maatte det maaskee være mig tilladt at udtale, at jeg slutter mig saavel til den ærede Forslagsstiller som til den ærede Rigsdagsmand, der sidst havde Ordet. Med Hensyn til de omhandlede Fiskerier er der jo i det Væsentligste Tale om en Indrømmelse, som gaaer ud paa, at Vedkommende maae begynde deres Fiskefangst den 1ste Juni, hvorimod de under de hidtil bestaaende Forhold, saavidt jeg erindrer, ikke have maattet begynde den førend den 24de Juni. Jeg troer, at denne Indrømmelse har nogen Billighed for sig med Hensyn til disse Fiskefangeres Læve, da det er be-

kjendt, at de, som med deres Familier boe i Limfjordens umiddelbare Nærhed, i Reglen ere fattige og ubemidlede Folk, der udelukkende maae ernære sig af Limfjordsfiskeriet, som er deres eneste Erhverv. Dertil kommer endnu, at dette Apparat, dette Fiskevaad er meget kostbart at tilvejebringe, ligesom Vedkommende ogsaa ere udsatte for overordentligt Tab derved, at det kan sønderrives. Endvidere kommer endnu hertil, at Udbyttet af deres hele Anstrengelse er tilfældigt og afhænger af Sommerveirslaget og Naturbegunstigelser, samt at det i ethvert Fald er meget tarveligt. Jeg maa derfor anbefale den Begunstigelse, der i dette Lovforslag er indrømmet, til det ærede Thing og anmode det om ikke at ville modsætte sig den Forlængelse af Fiskeriet, som her omtales. Jeg kan heller ikke billige, at denne Undtagelse skulde stee med det saakaldte Bottevaad, hvorved Nogle begunstiges og Andre tilfidesættes, og maa derfor alene anbefale Forslaget til det ærede Thing, forsaavidt at Fiskeriet kommer til at begynde den 1ste Juni, som det i Lovforslaget er fastsat.

Da ikke Flere ønskede at yttre sig, fattes Sagens Overgang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges med 62 Stemmer mod 1.

W. Petersen: Da det er af stor Vigtighed, at det ved Afgjørelsen af denne Lov kommer i Betragtning, hvorvidt de foreslaaede Udvidelser kunne meddeles uden Skade for andre Fiskerier, anseer jeg det for nødvendigt, at der nedsættes et Udvalg, der kan tage de forskellige Forhold i Betragtning og skal derfor tillade mig at foreslaae et saadant, bestaaende af 5 Medlemmer, valgte her i Salen.

Bregendahl: Jeg skal kun tillade mig at bemærke, at det, dersom der nu nedsættes et Udvalg, neppe vil være sandsynligt, at Forslaget kan blive til Lov inden Sæssionens Slutning, og da derhos de Indvendinger, der ere gjorte imod Lovforslaget, ere af en saasæregen Beskaffenhed, at de meget let ved Uens-